

Barica in Marica sta se pogledali in odhiteli po šmarnice. Koliko jih je bilo — vsaka je nabrala lep šopek. Rudeči sta bili obe kot makov cvetek na polju. Potem je pa rekla Barica Marici:

»Marica, si še kaj jezna?«

»Nak, a ti?«

»Tudi ne.« Veselo sta odskakali k svojima materama in jima povedali celi dogodek. Materi sta pa dejali:

»To ni bilo lepo od vaju, tako ne delajo prijateljice. Vidita, zato nista bili danes tako veseli kot drugokrat. Nevoščljivost ni prida, varujta se je v prihodnje. Privošči bližnjemu vsako srečo in vsako stvar, a Bog ne bode niti nate pozabil.«

Detecu.

 detece, detece mlado,
Kaj k nebu iztegaš roko?
Igralo bi z lučko se rado?
Tam zvezdice iasne sijo.

O detece, detece mlado,
Kaj sili ti v trate oko?
Nabiralo cvetje bi rado?
Tam rožice krasne cvetó.

O detece, detece mlado,
Kaj vleče te v gozdek uho?
Poslušalo petje bi rado?
Tam ptičice glasne pojó.

O detece, angeljček mili,
Kaj k nebu iztezaš roko,
Kaj v trate očesce ti sili,
Kaj vleče te v gozdek uho?

Tvoj glasek najmilše je petje,
Tam v gozdu pač takega ni,
Na licih ti rožic je cvetje,
A zvezde so tvoje oči!

Gregor Gornik.

